

М. Є. Черняк,
аспірант кафедри політології та філософії, Харківського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президентові України, м. Харків
ORCID ID: 0000-0002-5832-4310

DOI: 10.32702/2306-6814.2019.20.98

НАПРЯМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ БАГАТОРІВНЕВОГО ВРЯДУВАННЯ У КОНТЕКСТІ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

М. Cherniak,
Postgraduate student of Politology and Philosophy Department, Kharkiv Regional Institute for Public Administration of the National Academy for Public Administration under the President of Ukraine, Kharkiv

DIRECTIONS FOR THE MODERNIZATION OF MULTILEVEL GOVERNANCE IN THE CONTEXT OF REGIONAL DEVELOPMENT

Сучасні реформи в сфері державних механізмів створюють відповідні виклики для країни та її регіонів, особливо це стосується модернізації публічного управління на мережевому підході. З'ясовано, що місцеве самоврядування — це багатогранне поняття, в своїй системі воно чітко інтегроване в ряд органів влади, які змінюються. Процес багаторівневого управління став глобальнішим, як і економічні зміни. За таких умов державні органи багаторівневого управління будуть працювати за принципом відкритості та будуть функціонувати у тіснішій взаємодії з багатьма зовнішніми контактними особами.

Виявлено головні проблеми багаторівневого врядування, які потребують першочергового рішення. Доведено необхідність зосередження уваги на внутрішніх мережевих працівниках, які відіграють основну роль у здатності органів влади реагувати на сигнали зовнішнього середовища.

Modern structural reforms in the field of government mechanisms pose challenges for the country and its regions, especially with regard to the modernization of public governance through a network approach. Local self-government has been found to be a multi-faceted concept, clearly integrated into a number of changing authorities, and has constitutional, programmatic and working links. As a result of the reform, regional authorities and local self-government have become a part of open systems of governance. Through globalization, they have been given methods of weakening state control. The process of multi-level governance has become more global, as has economic change, which in turn has opened the way to broader opportunities for organizing programs, key values and the character of government structures themselves. Under these conditions, public multi-level government bodies will operate on the principle of openness, although from a formal point of view they will remain hierarchical structures. They will work more closely with many external contact points.

Author identified problems that remain central to multi-level governance and that need to be addressed first and foremost are: improving the speed of response between authorities and consumers; innovative service delivery, in particular for the category of people with diverse needs; reform of the governance system to improve efficiency and speed of response (including transparency); tax innovation and cost recovery; change of boundaries and intensity of management.

The need to focus on key actors of multi-level governance — internal network workers who play a key role in the ability of public authorities to respond to environmental signals, has been proven. They can perform a variety of formal roles: managing and training staff, technical work, or even managing a department. Their characteristic feature is mobility and the ability to move freely through the informal networks found in all organizations.

Ключові слова: публічне управління, взаємодія, багаторівневе управління, мережа, внутрішні мережеві працівники, регіональний розвиток, стратегії співпраці.

Key words: public administration, interaction, multi-level governance, network, internal network workers, regional development, cooperation strategies.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Дослідження теоретичних і практичних проблем, пов'язаних із реформуванням публічного управління на місцевому рівні має актуальність практично для будь-якої сучасної демократичної країни. Через складність сучасних систем управління (від місцевих до міжнарод-

них), яка постійно посилюється, зростає роль органів місцевого самоврядування та неурядових організацій, що надають різноманітні послуги. Наразі "ланцюжок" суб'єктів органів влади вищого рівня, що проходить "згори" через регіональні органи влади включає різні види місцевого самоврядування та зовнішні послуги. Це

привело до того, що управління змінювалося і адаптувалося в поєднанні з публічними та приватними акторами, що включають державні, міжнародні та регіональні організації, професійні об'єднання, експертні групи, правозахисні та комерційні організації.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

На важливості наукового пошуку щодо шляхів модернізації системи державного управління наголошують дослідники: Т. Безверхнюк, З. Герасимчук, Ю. Гладкий, А. Дегтяр, В. Дзюндзюк, М. Долішній, В. Жук та ін. Серед зарубіжних авторів, дослідження яких зосереджені на багаторівневому врядуванні, варто назвати Р. Аграноффа, О. Гранберга, О. Грицай, П. Шміттєра та ін. Більшість науковців вказують на мету управління мережею як на процес, який включає відносну рівність і владу серед зацікавлених сторін, які поділяють головну місію, працюють у напрямі широкої перспективи або цілепокладання, встановлюють спільні цінності, розвивають нові відносини, побудовані на довірі та системних змінах. Проте в сучасних умовах реформування виникають нові проблеми, що вимагають вдосконалених підходів щодо забезпечення розвитку регіонів засобами мережевого управління.

МЕТА ДОСЛІДЖЕННЯ

Базуючись на стані наукового вивчення проблематики реформування системи публічного управління в Україні, за мету статті обрано обґрунтування напрямів модернізації багаторівневого врядування у контексті регіонального розвитку з урахуванням сучасних змін соціально-економічного стану країни.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

У результаті виявлення різноманітності регіонального та загальнодержавного розвитку зростає і кількість нових політичних структур та ніш, оскільки нові мережі породжують інноваційні шари управління, організаційних стратегій та нових публічних технологій. Такі процеси впроваджуються за допомогою норм або окремих установами і є "механізмом, який забезпечує координовану громадську діяльність, великим важелем, який врешті-решт буде застосовуватися для прийняття рішень шляхом зваженого керівництва" [5, с. 12].

Така складність породжує різноманітні зв'язки, які іноді в європейському контексті визначаються як багаторівневе управління. Відображаючи таку складність, воно зосереджується на операційному рівні, тобто на місцевих суб'єктах (органах влади та неурядових організаціях), які задіяні в інфраструктурі, наданні послуг, а також роздрібних операціях для громадян за місцем проживання. Наразі обмін практичним досвідом зосереджується на адміністративному вимірі, а теоретиків та різноманітних акторів залучають до програмних мереж, які вирішують рутинні задачі з розуміння та аналізу проблем права та політичної влади в робочих системах, де задіяні кілька сторін. Такі методи аналітики потребують розширеного переходу від управління до моделей управління на основі підвищеного рівня міжрівневих зв'язків та взаємних домовленостей.

Тому повсюдне залучення адміністративних органів до процесу багаторівневого управління повинно бути на повістку дня при вирішенні питань, пов'язаних з управлінням. Дійсно, "прозорий та стабільний міжрівневий розподіл функцій більше неможливий. Наразі є необхідність

у більш горизонтальній координації, ситуативній функціональній гнучкості та планомірній міжінституційній співпраці. Такі відносини є не лише складними, але й мають тенденцію до різких змін. Наприклад, дослідження місцевого самоврядування та регіональної влади в різних країнах та центральних урядів країн Європи показали, що з часом відбувся перехід від самостійних місцевих суб'єктів до місцевого самоврядування у якості представників централізованих або центральних урядів і, як наслідок, до моделей місцевого "вибору", які наділяють місцеве самоврядування більшою свободою розробки власних підходів в межах національних моделей без ретельного контролю з боку вищого органу. Таким чином, важливо динамічно проаналізувати місцеві органи влади та програмні підходи обслуговування, а саме з ширшої міжвідомчої перспективи. Зокрема багаторівневе управління означає зосередження на актуальних управлінських проблемах, які розтягують процес керування між різними ланками менеджерів. Це виникає через тенденцію до встановлення адміністративних міжвідомчих зв'язків: тепер органи влади та неурядові організації працюють у середовищі складних адміністративних зв'язків, а не як раніше, за допомогою "поділу" між рівнями та суб'єктами, що приводило до більш-менш розподілених функцій.

Інтерес до багаторівневого управління важко назвати "молодим вином", але наразі його встигли розлити в "абсолютно нові пляшки". В минулому дослідники процесів управління в імперських країнах стикалися з внутрішніми розбіжностями, оскільки їх центри не могли подолати геоетнічні сили (наприклад, національну ідею або участь у державних інститутах), зокрема знищити їх шляхом виключення, витіснення або примусової асиміляції. Ретроспективний погляд на імперії дозволяє розглянути форми здійснення влади в "просторі" разом з її можливостями та обмеженнями. З часом імперії перетворилися в національні держави, а подальші зміни в державі породжували певний тип багаторівневого управління. В результаті адміністративний вимір особливо змінився в процесі програмних операцій.

Хоч місцеве самоврядування не є привілейованим адміністративним суб'єктом багаторівневого управління, найчастіше воно знаходиться в епіцентрі адміністративної чи програмної діяльності, де управління перетинається з громадянами. Еволюція міжвідомчих відносин у поєднанні з юридичним наглядом, а також програмними та фінансовими зв'язками ініціювала визнання зростаючої взаємозалежності між сферами врядування.

У такому контексті науковий інтерес представляє виявлення тенденцій місцевого самоврядування діяти у якості акторів багаторівневого управління, а також опис змін управлінської парадигми, що включає сучасні бюрократичні структури, які відрізняються прозорістю і відкритістю до змін, та потребу місцевого самоврядування у здатності управляти зовнішніми та внутрішніми процесами. У зв'язку з цим, у коло управлінських проблем, які сформувалися в результаті змін у парадигмі міжвідомчих відносин, можна включити: суб'єкти, що взаємодіють; розвиток місцевих систем; управлінська політика у сфері міжвідомчих відносин; спільна розробка нововведень; налагодження зв'язків та управління мережами; складні операції, які вимагають взаємодії (інтеграції). Разом вони формують нові практики, які сприяють розвитку зв'язків на місцевому рівні.

Проблеми відносин між центральними та місцевими інститутами виникли досить давно. Зокрема це стосується питань централізації, а також прав та обов'язків структурних одиниць імперій або націй, що входять до складу багатонаціональних держав. Наприклад, у Римській імперії впродовж 300 років (200 р. н. е. — 100 р. н. е.) зберігався ретельний баланс між питаннями, які вирішувала імперія, і питаннями, які залишалися на розгляд провінцій та муніципій. Римляни дотримувалися прав населення провінцій і поважали певні традиції завойованих територій. Хоча міжвідомчі відносини не є унікальним явищем у федеральних урядових системах, вони можуть бути складнішими за умов поділу влади згідно з Конституцією. Наприклад, у Великобританії завжди існували проблеми та питання стосовно рівня та зосередження/послаблення влади, а також стосовно нагляду за органами місцевого самоврядування. Також там існують тривалі регіональні та національні проблеми, пов'язані з управлінням, які стосуються Шотландії, Уельсу, Ірландії, а згодом — і Північної Ірландії. З політичної перспективи "константи" унітарних та федеральних систем зазвичай включають проблеми централізації/децентралізації, оскільки функції місцевих органів влади часто передаються владі графств/провінцій, функції влади графств — владі штатів/провінцій, а функції влади останніх — центральному або централізованому уряду. У разі адаптації принципу управління до сучасних умов може спостерігатися підвищений рівень втручання центрального уряду.

У результаті складної взаємодії між органами місцевого та державного рівня, які в процесі визнають та адаптують юридичний статус, функції та повноваження, міжвідомчі відносини та їх паралельні операції багаторівневого управління стають цінними потенційними точками дотику і зв'язками, які в процесі об'єднують місцеве самоврядування та всі необхідні операції. Таким чином, зростає роль міст та регіонів у якості активних суб'єктів у вирішенні питань їх програм. Вони по-різному функціонують залежно від регіону і, як наслідок, по-різному реагують на одні й ті ж сили та виклики на адміністративному рівні. На практиці це означає, що багато політик є одночасно державними та регіонально-місцевими. Власне для багаторівневого управління є прийнятним визначення П. Шміттєра [2, с. 49]: "Багаторівневе управління можна визначити як домовленість з метою прийняття юридично обов'язкових рішень, до якої з метою більш-менш безперервного процесу обговорення на різних рівнях територіального групування залучено низку акторів, які є політично незалежними, але взаємозалежні в інших питаннях, і яка не надає виключну політичну компетенцію і не встановлює державну ієрархію політичної влади на жодному з таких рівнів". Проаналізувавши "юридично обов'язковий" характер всіх таких рішень, можна дійти висновку, що це ефективний спосіб охарактеризувати процес трансформації міжвідомчих відносин в мобілізовану енергію державних та неурядових акторів і навіть суспільних рухів, спрямовану на порозуміння, часте прийняття рішень та розробку планів дій [1, с. 214].

Місцеве самоврядування — це багатогранне поняття. У своїй системі місцеве самоврядування чітко інтегроване в ряд органів влади, які змінюються, а також має конституційні, програмні та робочі зв'язки. Як зазначає Н. Стейлєр, місцеве самоврядування — це "лише збірна назва для широкого класу владних інститутів різної форми та масштабу, які виконують зовсім різні функції" [6,

с. 17]. Вони мають не лише різний масштаб — від невеликого сільського до широкого мегаполісу — але й різні функції (від однієї до багатьох). Втім, вони мають певні порівняльні характеристики. По-перше, органи міського самоврядування формуються "згори" центральним урядом або, ймовірно, регіональними/провінційними органами влади або урядами штатів. Незалежно від джерела, параметри місцевої влади можуть активовані, визначені та обмежені таким рівнем згідно з законом. По-друге, механізми фінансування на різних рівнях управління (як за допомогою розподілу податків центральним урядом або податкових субсидій і завдяки централізованому податковому регулюванню) акцентують увагу на можливостях для податкових, політичних та програмних міжвідомчих зв'язків. По-третє, оскільки від органів міського самоврядування все частіше вимагається виконання субсидованих центральних та другорівневих функцій (не лише відносно державних програм соціальної допомоги, а й відносно інших програм (наприклад, програм у галузі охорони природи, освіти, охорони здоров'я та забезпечення правопорядку) встановлюються подальші зв'язки між такими органами. По-четверте, у кожній країні різний рівень формального визнання суб'єктів або процедур міжвідомчих відносин, але у випадках, коли існують такі форми/інститути (за небагатьма винятками), представництво органів місцевого самоврядування зазвичай є більш-менш непрямим, зокрема, через об'єднання місцевого самоврядування або робочі асоціації. Зазвичай таке представництво має символічний та/або непрямий характер. По-п'яте, і нарешті, фактично в кожній країні надання послуг винесено за межі центрального/регіонального/муніципального рівня (зазвичай за допомогою контрактів та грантів) до компетенції неурядових організацій. Такі розширені функції держави зазвичай виражаються в різних аспектах процесу прямого надання послуг; так, постачальники послуг пов'язані з політикою/програмами таким чином, щоб у подальшому об'єднати управлінські задачі і створити можливість для налагодження зв'язків [1; 6].

Важливі суспільно-політичні сили змістили акцент на органи місцевого самоврядування "вниз". У результаті реформ регіональні органи влади та місцеве самоврядування почали вважати частиною більш відкритих систем управління. Процес багаторівневого управління став глобальнішим, як і економічні зміни, а це, в свою чергу, відкрило шлях до широких можливостей для організації програм, ключових цінностей та характеру самих урядових структур.

Як зазначає Р. Агранофф, можна визначити чотири переломних моменти еволюції міжвідомчих відносин — закон та політика, взаємозалежність держав загального добробуту, зовнішні зв'язки з партнерськими неурядовими організаціями, налагодження зв'язків та створення мереж — зокрема, розглянувши, яким чином такі сили впливають на адміністративні системи [1, с. 286]. Так, у розширених демократичних системах існують групи споживачів, які можуть організовуватися і також стати прихильниками програми, але займають свої власні ролі в основі своїх систем. Якщо до цих груп додати всі відомства та організації, то в місцевій системі може з'явитися дуже великий масив потенційних чи реальних акторів. Більш того, програми надання послуг споживачам мають можливість горизонтально перетинатися одна з одною на споживацькому рівні. Наприклад, людина з обмеженими можливостями, яка має багато потреб, може бути пов'язана з програмою надання со-

ціальної допомоги, житловою програмою, програмою професійної реабілітації, програмою надання соціальних консультацій, освітньою програмою, мати доступ до програм з надання допоміжних пристроїв, що об'єднує потребу у координації, організації та "комплектації" послуг на місцевому або споживацькому рівні. Цей вид "складності представлення" зазвичай визначається і організовується на споживацькому рівні, а для цього доводиться перетинатися з різноманітними програмами, що фінансуються різними приватними та державними відомствами. А це створює додаткові місцеві труднощі у визначенні та організації послуг навколо споживача чи певної проблеми. Таким чином, така складність додає стимулу для аналізу операційних форм локалізації.

Оскільки процес багаторівневого управління став складнішим, до питання міжвідомчих відносин додалися робочі і практичні проблеми, а всю увагу було зосереджено на питаннях, пов'язаних з управлінням. Також зростає роль динаміки впровадження політики, оскільки "місцеві робочі інтереси" та намагання органів самоврядування та/або зовнішніх суб'єктів (наприклад, підрядників) залишають власний відбиток на програмах у процесі управління. Організаціям, які працюють разом, потрібно вивчати базову службову інформацію, потрібну для роботи, ділитися всією необхідною існуючою інформацією, поступово заповнювати всі прогалини в даних та на основі такої інформації створювати/розробляти знання "із власних джерел", щоб приймати робочі виклики.

Всі такі виклики, які витікають з багаторівневого управління, прискорили процес впровадження міжвідомчих відносин і привернули увагу до появи мереж, які також ініціювали зміни типових бюрократичних відомств. Вони все більше пристосовуються до сучасних реалій, оскільки на сьогоднішній день бюрократичний апарат більше орієнтується на зовнішні або проміжні процеси, разом з тим приділяючи увагу своїм ключовим внутрішнім функціям.

Без сумніву, у багатьох випадках "нова бюрократія" може виглядати однаково на організаційних схемах. Державні органи багаторівневого управління будуть працювати за принципом відкритості, хоча з формальної точки зору залишатимуться ієрархічними структурами. Вони будуть функціонувати у тіснішій взаємодії з багатьма зовнішніми контактними особами. Появу представлених бюрократичних ролей було виділено з таких факторів:

1. Нові або доповнені обов'язки держслужбовців.
2. Адміністратори, які виконують чіткі завдання (наприклад, вирішують проблеми залучення громадян, представництва груп, попиту зовнішніх об'єднань).
3. Менеджмент взаємовідносин або управління людськими ресурсами, процес побудови довірчих відносин.
4. Залучення до мереж взаємодії, керування, в тому числі скликання учасників, управління інформацією, розподіл завдань між різноманітними організаціями.
5. Поява практики структурування і розробки робочої схеми, яка включає міжвідомче планування, та впровадження процесів.
6. Управління збором та оцінкою інформації, пов'язаної з процесом управління.
7. Подальше виконання ролі органів влади, об'єднуючи інформацію, отриману ззовні (наприклад, правове, регулююче та програмне керування).

8. Робота в центрі нових міжвідомчих процесів взаємодії, а саме над взаємною комунікацією і пристосуванням процесів до різних програм.

Це означає, що в майбутньому від державного адміністративного персоналу вимагатимуть інтенсивнішої горизонтальної праці на місцевому рівні, а його буде залучено до роботи в мережевих або гібридних державно-неурядових об'єднаних структурах з метою вирішення заплутаних проблем, які виходять за рамки обмежень міжорганізаційної участі.

Важливо зосередити дослідження на ключових акторах багаторівневого врядування, які в працях П. Сенге та К. Кауфера отримали назву "внутрішні мережеві працівники" [3, с. 188] і відіграють основну роль у здатності органів влади реагувати на сигнали, адже в дослідженнях менеджменту цьому питанню приділяється мало уваги:

Внутрішні мережеві працівники можуть виконувати різні формальні ролі: управління та навчання персоналу, технічні роботи або навіть керування відділом. Їх характерною рисою є мобільність та здатність до вільного переміщення неформальними мережами, які є в усіх організаціях. Вони відіграють ключову функцію у донесенні нових ідей та практик до керівників підрозділів. Внутрішні мережеві працівники відіграють роль наставників, внутрішніх консультантів та "мозкових центрів", допомагаючи керівникам місцевих підрозділів у вирішенні з масою рутинних практичних проблем, які заважають впровадженню змін. Але їх важливість часто недооцінюють, навіть ті, хто працює поряд з ними, оскільки вони зазвичай не займають важливі посади в управлінській ієрархії.

Як було вже зазначено, такі внутрішні мережеві працівники працюють як у складі бюрократичних структур, так і за їх межами, готуючи та застосовуючи дрібні аспекти управління до органів влади вищої ланки, які дають дозвіл на ті чи інші дії, а також до зовнішніх контактних осіб та колегам по мережі.

Першим кроком до багаторівневого управління є перехід великих державних бюрократичних систем від традиційної веберівської та ієрархічної моделі до відкритіших нових форм, які підкреслюють різноманітні цілі сучасних систем управління. В результаті дослідження інноваційних проектів було виявлено такне: їх найрозповсюдженішою характеристикою була цілісність; інновації залежать від міжорганізаційного зв'язку та співпраці; вони надають громаді різноманітні послуги; там використовується системний підхід до проблеми.

Слід підкреслити, що концепція багаторівневого управління включає не лише "центральну бюрократію", але й масу міжнародних режимів, місцеві уряди, які взаємодіють у політичній та адміністративній площинах, та посередництво. Також необхідно пам'ятати про прірву між намірами політики та її пристосуванням, оскільки актори системи впровадження пристосовуються, вирішують непередбачувані проблеми і змінюють централізовану політику іншими способами. І, нарешті, економічні проблеми (політичні та податкові), а також вичевказані розбіжності між масштабом і видами місцевої відповідальності породжують різницю між системами. Також завжди існувала різниця між ступенем єдності політичних лідерів країни. Прийнято вважати, що всі ці фактори стирають кордони між державою та суспільством.

Серед проблем, які стали головними для багаторівневого врядування, слід назвати: покращення швидкості

реагування між органами влади та споживачами; інноваційне надання послуг, зокрема для меншин з різноманітними потребами; реформа системи управління з метою покращення ефективності та швидкості реагування (зокрема прозорості); інновації в сфері податків та відшкодування витрат; зміна меж правління та довгострокова перспектива стосовно зниження рівня.

Аналіз багатьох публічних інновацій, які було впроваджено в конкретній державній організації, доводить, що їх не можна назвати абсолютно новими в класичному сенсі цього слова. Це скоріше обмін досвідом і адаптації, яку державні чи приватні корпорації запозичили у інших організацій. Інша категорія державних інновацій, визначена Р. Гартлі [4, с. 324], включає:

1) інновації, які плануються і впроваджуються "над" організаційним рівнем і включають мережі організацій чи трансформацію складних систем суспільного виробництва; і

2) оцінений вплив системи суспільного виробництва, у якій було впроваджено ту чи іншу інновацію.

Згідно з Р. Гартлі, такі інновації, які виносять зміни продукту/послуги/процесу за визначені межі, у дослідженнях приватного сектору відомі як "зміни місця та фінансування соціальної допомоги і суспільних благ/комунальних послуг" [4, с. 330].

Важливо те, що в таких випадках зміни не зосереджуються виключно на органах місцевого самоврядування, а програмна оцінка не зосереджується виключно на управлінні. Також такі інновації "притягують" нові ресурси і часто породжують спеціальні можливості. Ще один аспект пов'язаний з використанням регулюючих повноважень уряду та сили переконання, щоб мобілізувати приватних акторів з метою задоволення потреб населення. Завдяки своєму ефекту в перерозподілі державних і приватних активів поява таких інновацій породжує різноманітну нормативно-правову базу, яка в деякому сенсі слугує в якості фактору соціального впливу. В такому сенсі ці інновації породжують або прискорюють виникнення нормативно-правової бази, орієнтованої на суспільство.

Було визначено п'ять чітких підтримуючих стратегій співпраці:

1) заохочується співпраця між різними публічними акторами задля розробки обміну новими ідеями, а також їх випробування в робочому процесі;

2) відбувається запуск стратегій відтворення з метою підтримки зв'язків з іншими організаціями та відомствами з метою визначення, трансформації, пристосування та впровадження найуспішніших інновацій;

3) партнерські стратегії, які передбачають випробування та роботу з новими та креативними ідеями шляхом співпраці між урядовими та неурядовими організаціями, які об'єднали свої зусилля і використовують різноманітні ресурси;

4) мережеві стратегії, які заохочують обмін ідеями, взаємного навчання і діяльність, яка включає декілька сторін;

5) відкриті стратегії використовують ІКТ для налагодження зв'язків між незнайомими співтворцями задля вирішення конкретних проблем.

ВИСНОВКИ З ПРОВЕДЕНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ЦЬОМУ НАПРЯМІ

Вибір різних стратегій базується на декількох факторах, як-от: конкретні виклики, а також досвід і

здатність тих чи інших відомств до підтримки відповідної діяльності. Це так звані "інноваційні характеристики", тобто характеристики, які стирають кордони, змінюють системи виробництва, мобілізують системи з потужними ресурсами, змінюють фокус рішень та змінюють нормативно-правову базу. Це важливі питання, які стосуються розуміння сучасного процесу багаторівневого управління, оскільки вони суттєво розширюють набір ресурсів, які можна використовувати, змінюють розуміння діяльності далеко за межами змін методів управління у традиційній діяльності уряду. Вони передбачають відкритіший та більш соціальний підхід до питання державних інновацій. Для того щоб приймати сучасні виклики, така співпраця передбачає управління, що виходить за установлені межі: вхід до нових ніш, використання ресурсів та робота в різних організаціях. Механізми організаційного забезпечення останніх і можуть стати предметом подальших досліджень.

Література:

1. Agranoff R. Local Governments in Multilevel Governance. The Administrative Dimension. LEXINGTON BOOKS, London. 2018. 318 с.

2. Schmitter P. 2004. Neo-Functionalism. In A. Wiener and T. Deitz (eds.), European Integration Theory. Oxford: Oxford University Press. Vol. 1. p. 30—58.

3. Senge P., Kenneth K. Communities of Leaders or No Leaders at All. In S. Chowdhury (ed.), Management 21C London, England: Prentice-Hall. 2000. pp. 186—204.

4. Sondorp E., Hartley R. "The Promise and Challenge of Global Network Governance: The Global Outbreak Alert and Response Network." Global Governance. Vol. 18 (2). 2012. p. 317—337.

5. Steinberg P. Who Rules the Earth?: How Social Rules Shape Our Planet and Our Lives. Oxford: Oxford University Press. 2015. 48 p.

6. Steytler, N. 2009. Comparative Conclusions. Local Governments and Metropolitan Regions in Federal Systems. Montreal, Quebec, Canada: McGill-Queen's University Press. P. 15—23.

References:

1. Agranoff, R. (2018), Local Governments in Multilevel Governance. The Administrative Dimension, LEXINGTON BOOKS, USA.

2. Schmitter, P. (2004), "Neo-Functionalism." In A. Wiener and T. Deitz (eds.), European Integration Theory. Oxford: Oxford University Press, vol. 1, pp. 30—58.

3. Senge, P. and Kenneth, K. (2000), Communities of Leaders or No Leaders at All, Management 21C, London, England: Prentice-Hall, USA.

4. Sondorp, E. and Hartley, R. (2012), "The Promise and Challenge of Global Network Governance: The Global Outbreak Alert and Response Network", Global Governance, vol. 18 (2), pp. 317—337.

5. Steinberg, P. (2015), Who Rules the Earth?: How Social Rules Shape Our Planet and Our Lives, Oxford University Press, Oxford, USA.

6. Steytler, N. (2009), Comparative Conclusions. Local Governments and Metropolitan Regions in Federal Systems, McGill-Queen's University Press, Montreal, Quebec, Canada.

Стаття надійшла до редакції 18.10.2019 р.